

Pamela Sharon

WOORDEN
van GLAS

moon
young adult

Voor mama.

Zolang je niet vergeten wordt, is er geen einde.

Playlist

Young Folks - **Peter Bjorn and John**
GOSSIP (feat. Tom Morello) - **Måneskin**
Tell Me a Lie - **The Fratellis**
Standing in the Way of Control - **Gossip**
Cool Kids - **Echosmith**
Anti-Hero - **Taylor Swift**
Naked - **Lizzo**
Therefore I Am - **Billie Eilish**
I Can't Stay the Same - **Vanessa Carlton**
Don't Delete the Kisses - **Wolf Alice**
Boys Will Be Boys - **Dua Lipa**
Pink Venom - **BLACKPINK**
Heads Will Roll - **Yeah Yeah Yeahs**
Karma - **Taylor Swift**
Big Girl (You Are Beautiful) - **MIKA**
Neon Lights - **Demi Lovato**

Proloog

Lieve Alana,

Op het moment dat je geboren wordt, ben je niet goed of slecht. Je weet niet eens wat goed of slecht is. Je bent er gewoon, je bestaat. Eigenlijk zou je kunnen zeggen dat je op dat moment honderd procent jezelf bent, iets wat je daarna nooit meer zult zijn. Weet je nog dat we het daar over hadden en jij zei dat je pas later gevormd wordt tot wie je nu bent? Ik weet nu dat je gelijk hebt. De mensen die je opvoeden, je familie en je omgeving, die vormen je. Net als de dingen die je doet of de reacties van mensen op de dingen die je doet. Je leert wat goed en slecht is, maar er is een groot verschil tussen leren wat goed en slecht is en goed of slecht zijn. Niemand is honderd procent goed en niemand is honderd procent slecht. Ook als we weten dat bepaalde dingen slecht zijn, doen we ze soms namelijk toch. Omdat we daar zin in hebben, omdat we ons laten beïnvloeden door anderen, omdat we denken dat dingen dan beter zullen worden of omdat we niet beter weten. En daar komt ook nog eens bij dat mijn goed niet jouw goed hoeft te zijn, net als mijn definitie van slecht heel anders kan zijn dan die van jou. Dit is mijn verhaal, mijn waarheid. Dit zijn mijn woorden, en of ik een held of een slechterik ben, dat laat ik aan jou over.

Liefs,

Summer

1

Ergens is er iets gruwelijk misgegaan. Kon ik maar teruggaan in de tijd, dan stond ik hier nu niet met brandende wangen en een op hol geslagen hartslag.

Er klinkt gelach en geroezemoes om me heen. Ik kan de woorden niet verstaan, maar ik kan wel raden wat er wordt gezegd.

Mijn telefoon brandt in mijn hand. Tenminste, zo voelt het, alsof hij me verschroeit.

Zag je dat?

O mijn god, ik ben zóóóóó blij dat ik dat niet ben.

Arme Summer, dit gaat vast de hele school rond.

Arme Summer? Dan had ze maar na moeten denken.

Alleen al de gedachte aan wat er nu over me gezegd wordt maakt me misselijk, en dan heb ik het nog niets eens over alle starende blikken en het eindeloze stomme gegiechel.

Ik slik en doe een poging om rustig te blijven.

Adem in.

Adem uit.

Kom op Sum, er zijn ergere dingen in de wereld.

Hongersnood. Het vluchtelingenprobleem.

Het werkt niet, de tranen springen in mijn ogen.

Hallo, nieuw pispaaltje van de school.

Telefoons worden doorgegeven, hoofden buigen zich over beeldschermen om meteen daarna mijn kant op te schieten.

‘Haha, ben jij dat niet?’

Nooit eerder voelde ik me zo bekeken.

‘Lachen dit.’

De woorden kolken door de gang, spottende blikken blijven op me hangen.

‘Tja, misschien de volgende keer een badpak aantrekken als je nog te klein bent voor een bikini!’ schreeuwt een meisje uit de derde me toe. *Een meisje uit een lagere klas.* Ik had nog de stiekeme hoop dat de meiden op school er wel begrip voor zouden hebben, of er in elk geval niet naar over zouden doen.

Mijn blik schiet door de gang op zoek naar houvast, iemand die me kan helpen. Niet ver van me vandaan staat mijn docent Nederlands, De Keyzer, die me aankijkt en met een grijns zijn schouders ophaalt. Hij heeft duidelijk door dat er iets met mij aan de hand is, maar hij wil blijkbaar geen moeite doen om erachter te komen waarom er zo’n plotselinge onrust is ontstaan op de gang. Fantastisch. Van hem hoef ik dus geen hulp te verwachten.

Weer klinkt er luid gelach en mijn ontbijt komt omhoog. Met mijn telefoon nog steeds in mijn handen vlucht ik de wc in. Het is er rustig, voor de spiegel staat iemand die ik niet herken en ik sla de deur van de wc hard achter me dicht. Ik sluit me op in het hokje, ver weg van de Summer die nu viral gaat, alleen met de Summer die niet weet wat ze met zichzelf aan moet.

Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Wie heeft het filmpje gemaakt?

De dag was zo goed begonnen. Ik was er helemaal klaar voor: een nieuw schooljaar, een nieuwe ik. Er zijn een paar weken voorbij sinds de zomervakantie en tot nu toe ging alles precies zoals ik het gepland had. Zo lang is een schooljaar nou

ook weer niet. Ik wist dat het geen makkelijk jaar zou worden nu Alana verhuisd is en ik er helemaal alleen voor sta. Daar was ik me van bewust, en het ging best aardig. Tot nu.

Mijn maag trekt zich samen en niet veel later komt mijn ontbijt eruit.

Er wordt op de deur van de wc geklopt. ‘Gaat het goed daar?’

‘Ja! Super. Geweldig. Uitstekend.’ Mijn stem klinkt hoog, opgefokt en nep.

‘Vet kut dat filmpje.’

Shit.

Voorzichtig duw ik de deur van het hokje open. Het meisje dat eerder bij de wasbak stond, duwt me een tissue in mijn handen. ‘Weet je wie het gemaakt heeft?’

Ik pak het stuk papier aan en schud mijn hoofd. Ik heb een vermoeden, maar weet wel beter dan nu namen te gaan noemen als ik er nog niet zeker van ben. Er waren veel mensen op het strandje, het was zomervakantie. Het zou de halve school kunnen zijn, en toch denk ik dat er maar een paar mensen echt in staat zijn om zoiets te doen. De mensen waarvan ik weet dat ze dit soort dingen eerder hebben gedaan.

‘Voor je het weet ben je weer oud nieuws.’

Ze bedoelt het geruststellend, maar het werkt niet.

‘Dan wordt er weer iemand ontmaagd in het toilet naast het scheikundelokaal en heeft iedereen het daarover.’

Ik weet waar ze op doelt. Vorig schooljaar kwam Dean tijdens de les luid schreeuwend het scheikundelokaal in ‘dat het hem eindelijk gelukt was’. Ik was er zelf niet bij, maar toen Mieneke niet veel later na hem het lokaal in kwam lopen, wist de hele school al snel wát hem gelukt was. Wekenlang was Dean de

held van de school en Mienke de slet die zich had laten ontmaagden op een school-wc.

‘Dat waren woorden, roddels. De hele school heeft me naakt gezien.’

Ik zie medelijden in de ogen van het meisje voor me. Ze is een stuk jonger dan ik, ik gok dat ze in de tweede zit. Als dat zo is dan heeft ze waarschijnlijk geen idee wat er zich allemaal op het Corbeau heeft afgespeeld de afgelopen jaren.

Met een diepe zucht buig ik over de wasbak om mijn mond te spoelen. Ik durf niet in de spiegel te kijken, uit angst daar iemand te zien die zich voor zichzelf schaamt, terwijl ze eigenlijk niets verkeerd heeft gedaan.

‘Dan nog,’ zegt ze. ‘Dit is het Corbeau en als ik iets heb geleerd sinds ik hier op school zit, is dat het altijd erger kan.’ Ah, blijkbaar heeft ze heel goed door wat er allemaal op school gebeurt. Ze knikt me bemoedigend toe waarna ze naar buiten loopt.

Gefrustreerd loop ik terug naar de wc en ga op het deksel zitten. Ik trek mijn benen naar me toe en sla mijn armen om mijn knieën. Langzaam schommel ik heen en weer.

Nog vier uren. Dit worden de langste uren van mijn leven.

Met mijn koptelefoon op bestaat de wereld alleen nog maar uit de bombastische geluiden van de muziek die ik heb opgezet. Superheldenkracht, zoals onzichtbaar zijn, dat is wat ik nodig heb op dit moment. Wegens gebrek daaraan zal ik het met een soundtrack moeten doen. Bij elke stap die ik doe stel ik me voor dat ik ergens anders ben, op een andere planeet, of in een ander universum, waar dit allemaal niet gebeurd is. Zonder

klasgenoten, want ik kan ze niet horen. Jammer genoeg blijf ik ze wel zien, of zorgen zij ervoor dat ik ze wel zie. Ze duwen tegen me aan als ik niet reageer, alsof het van levensbelang is dat ik weet dat ze het over me hebben.

In de lessen verstop ik me achter mijn lesboeken en daarbuiten loop ik zo snel als ik kan van lokaal naar lokaal.

Ik heb het filmpje maar één keer gezien, meer kan ik op het moment echt niet aan. En toch blijft het zich in mijn hoofd afspelen.

Het was de hele zomervakantie al bloedheet. Zo'n vieze, plakkerige hitte waarbij je je afvraagt of het ooit nog gaat afkoelen. Alana en ik waren de hele ochtend bezig geweest haar spullen in dozen te doen toen Irmak, haar oudere zus, voorstelde om te gaan zwemmen. Omdat ik geen zwemkleding mee had mocht ik een bikini van Irmak lenen. De bikini was een paar maatjes te groot, maar dat hadden we snel opgelost met wat veiligheidsspelden. Tenminste, dat dachten we. Eén golf was genoeg om te bewijzen dat we er niet verder naast hadden kunnen zitten. En natuurlijk was er precies op dat moment iemand die dacht dat het een geweldig idee was om mijn gigantische blunder te filmen: het moment waarop ik enthousiast omhoog spring uit het water, me realiseer dat ik geen bikinitopje meer aanheb en in paniek op zoek ga naar het stuk stof dat allang door het water is meegenomen. En dan heb ik het nog niet eens over dat verschrikkelijke moment dat ik uit het water naar mijn handdoek moest lopen terwijl Alana haar best deed zo dicht mogelijk bij me te blijven zodat er zo min mogelijk te zien was. De handdoeken, je raadt het misschien al, waren op mysterieuze wijze verdwenen.

Ik weet niet precies waarom het filmpje juist nu gedeeld is. Wat ik wel weet is dat de persoon die het gefilmd heeft zijn of haar uiterste best heeft gedaan om zo veel mogelijk te laten zien.

Ik zet een nieuw nummer op en stop mijn telefoon diep weg in de zak van mijn rokje met de hoop dat ik het filmpje daarmee ook diep wegstop. Diep onder de vloer waar ik nu overheen loop, totdat het jaren later toevallig opgegraven wordt en iedereen zich realiseert hoe stom het is om zo hysterisch te doen over een filmpje waarin iemand topless te zien is.

2

Omdat mijn telefoon maar blijft trillen zet ik hem uiteindelijk zonder te kijken uit. En dan... is eindelijk het laatste uur aangebroken.

Verlossing!

O nee, toch niet.

Nablijven. Vandaag.

Van alle dagen in mijn leven als leerling heeft het lot gekozen voor vandaag. Hoe ironisch. Even speel ik met de gedachte om naar huis te gaan. Als ik mijn moeder uitleg wat er is gebeurd, dan snapt ze het heus wel. Maar wil ik wel dat mijn moeder het weet? Hoe vertel je zoiets aan je moeder?

Hé, mam, heb je even? De hele school heeft me topless gezien en daarom lijkt het me een goed idee dat ik de komende weken thuisblijf. Je bent zelf natuurlijk ook leerkracht op het Corbeau, dus dan kun je me gewoon thuis lesgeven. Klinkt dat niet als een geweldig idee?

Grote kans dat ze het vreselijk voor me vindt, om er vervolgens zo'n big deal van te maken dat alles nog groter opgeblazen wordt dan het al is. Ik kan het beter uitzitten en hopen dat ze het niet te weten komt.

Er zit dus niets ander op dan me naar het nablijflokaal te slepen om alle minuten die ik de afgelopen weken te laat ben gekomen, in te halen.